

Egy-ség

Meleg van, egyre korábban köszönt be a nyár. Nagykikinda. Egység.

Állunk az udvaron, a laza délutáni aranyban, ki mit kortyol, szól a zene: fesztiválhangulat. Talán a nyár miatt, hogy ilyen könnyed. Tudom, pokolian sok munka rejlik e könnyedség mögött, tudom, hogy itt is, mint mindenhol, vannak gondok, bajok bőven, de az Egység valahogy nem stresszes. Nem látom, nem érzem annak. Nem látok mély, gondok hasította barázdákat az arcokon, eddig nem láttam. Itt mintha más volna a nézőpont. És néha én is szeretnék kevésbé fáradt lenni. Persze, rajtam múlik, döntés kérdése, igen, de... Nincs semmiféle de. Csak körülnézek és elképedek. Istenbizony, csodálkozom. Miből, honnan fakadnak ezek a mosolyok itt? Tele van velük az udvar, a színházterem, a kerekasztal, az étterem, minden. Nevetést látok, megoldásokat látok, és életet érzek. Kedvet. Kíváncsiságot. És szabadságot. A szó, az ölelés, a pálinka vagy a kávé és az együttlét itt vis vitalis. Egység.

Hogyan tudnám összegezni ezt az öt napot, hét előadást, amit láttam? Főként fiatalok, és főként nők, lányok. Az eddigi hét előadásból kettőben szinte minden férfiszerepet is lányok játszottak. De ez nem baj. Idén így alakult, jövőre talán a fiúk lesznek többen, hisz a műkedvelő színházi társadalom nem egy statikus állandó, hanem egy folyamatosan változó, formálódó, élő „massza”, és ez így van jól. Egy valami azonban mégis feltűnő. Rengeteg a fiatal. Egyre többen vannak. És ez is jó. De az volna igazán remek, ha nem csak a középiskolás években „próbálnák ki magukat a színháztársadalomban is”, hanem többen volnának, akiknek színházszerep maradána. Aki nem csak egy két-évig, hanem tovább folytatja, tovább játszik, tovább varázsol a deszkákon. Vagy elmegy, de az egyetem, a családalapítás után visszatér. Jó, hogy sok fiatalot látok, és mindig örülök, ha új arcok bukkannak fel, de az évről évre visszaköszönő szemekben csillan valami jóféle pajkos cinkosság, és ez leírhatatlan. Folytatni, megmaradni, gyarapodni – és együtt alkotni. Fiatalok és idősek. Egységben.

És nem is tudom, vajon csak a szeniorok feladata-e a fiatalabbakat becsalogatni a színháztársadalomba, vagy fordult a kocka? Olykor, este, az előadás után a fiatalok húzzák a szeniorokat is a táncba – képletesen és szó szerint is –, néha azonban mintha a deszkákon is a fiataloknak kellene „doppingolni” a taposómalomban őrölt és egyre inkább nihilbe sodródó középkorú vagy idősebb generációt arra, hogy színházcsinálók legyenek és maradjanak. De ez talán egy oda-vissza folyamat. Az idősebbek tapasztalata, nem múló szeretete és a fiatalok izzó energiája kölcsönhatásban ad teremtő életerőt a színházi alkotásnak. És a kikindai Egység egy konnektor. Összekapcsol, feltölt és árad. Jó itt. A semmiből ökörnyalat fújni a szélbe, és nézni, csodálni, ahogy tovasodródik az Egységben alkotás.

Brestyánszki B. Rozi

Az Otthon szívében

Emlékekkel teli évtizedek a Magyar Otthonban

Kiss Edit mélyen megható emlékeket idéz fel azokról az évekről, amiket az Egységben töltött. Megosztott emlékei nem csupán történetek, hanem egy megható kollázs, melynek minden apró darabja a szeretet és a közösség erejét hordozza magában.

Kiss Edit – ahogyan ő fogalmazott – már egészen fiatal korában kapcsolatba került a Magyar Otthonnal. Édesapja tudott citerázni, összeszedte a fiatalokat, akikkel az Egységben muzsikáltak. A szülei az Egységbe jártak bálakba, újévvárasra.

– A sógorom volt az elnök, Ratkó Sándor 1981-ben, és akkor kerestek munkást. Kettőnk közül választottak, vagy a sógorom felesége, vagy pedig én. Mivel ő terhes volt, ezért rám esett a választásuk, úgyhogy ott maradtam dolgozni a közgazdasági iskola mellett. Én takarítottam, nagyon szerettem ott dolgozni. 1981. április elsején mondták, hogy holnap reggel mész dolgozni 7 órára, 20 perccel 7 előtt ott kell lenned. Én azt hittem, piszkálnak, de az irodában aztán ideadták a kulcsot.

És mi volt a feladatuk itt, az Egységben amellet, hogy takarítottak? Gondolom, biztosan, voltak olyan dolgok, amiket meg kellett oldani, meglepő kérések.

– Persze, hogyne! Ratkó Sanyi azt mondta, most csinálunk egy szőlőbát. 110 vendég lesz. Mondom, hova? Nem férnek be annyian. 75 székünk volt. Hát, találjátok fel magatokat, szólt a válasz. Akkor a klubhelyiségből hordtuk le a piros műanyag székeket, padokat, valamint a szomszédból is hoztunk át székeket, hogy elférjen ennyi vendég. A színpadon is ez volt. Ferivel fel kellett találnunk magunkat. Nagyon szerettem a műhelyben Lepár Ferivel. Mindig mondta, hogy gyere, fogd ezt itt, fogd a szobrot! Ketten csináltuk a bábéledásra a kellékeket.

Akkor voltak nagyon nehéz pillanatok is, amikor még dolgozott. Ilyenkor mi volt az, ami tovább vitte és mégis ott maradt?

– A férjem színész volt az Egységben és nagyon szépen szavalt, a két fiam is ott nőtt fel a színpadon. Tihamér meg Tivadar is. Tihi nagyon szépen szavalt, szerepelt is. Ő táncolt is, habár ő inkább kétfalás, nem nagyon tudott néptáncolni, ő jobban szereti a rockot. Tivadart nem tudtam, hogy hol van. Az iskolában, a zeneiskolában, az Egységben, a latin-amerikai táncpróbán vagy éppen furulyaórán, egész napokat nem láttam.

Mindkét fia az Egységben nőtt fel. Ott szerették meg a kultúrát, illetve a zenét?

– A Magyar Otthonban Tivadart vittem a kezemben, Tihamért vezettem, mert négy év van köztük. Ha Tihi akart szavalni, akkor Tivadar is akart, de olvasni sem tudott még. Én kétszer-háromszor elmondtam, ő pedig utána tudta fejből. Tihi inkább a rockot szereti, Tivadar pedig a komolyzenét. Úgy látszik, elosztottuk a gyerekeket. A férjem nagyon szerette az operát, apósom is, én pedig inkább a slágereket. Volt ott rock is, különösen magyarok, a Gyöngyhajú lány például, én ezeket hallgattam. És akkor persze a fiam is. Pedig nem eről-

tettem egyiket sem, hogy mit hallgassanak. Tivadar nagyon szerette a komolyzenét. Nagyon jó tanuló volt. Az iskolában tanult meg mindent. Sosem volt itthon, de tiszta ötös volt mindenből. Olyan agya van, hogy az fantasztikus. Azt mondta, hogy én ezt, anyu, az iskolában megtanulom. Odafigyelek az órán, és amikor van az öt perc szünet, akkor megcsinálom a házi feladatot. Iskola után ide ment, oda ment. Tihi pedig egyedül tanult énekelni. Sajnálom, hogy Tihi nem íratam be a zeneiskolába. Tihiék csináltak egy rockoperát. Nagyikikindán két rockopera volt, egy a színházban, a másik a múzeum udvarában, rengetegen eljöttek megnézni. Tivadar meg csinált két operát itt, a Pillangókisasszonyt és a Turandot.

Tihamér és Tivadar különböző úton jártak, de mindketten szerették és tisztelték az Egység által nyújtotta lehetőségeket. Mindketten a színpadon találták meg önmagukat.

A gyermekei zenei tehetsége mindig büszkeséggel töltötte el Editet.

Beszélgetésünk során egyre több szép emlék tört elő Editből, amiket szívesen meg is osztott velem. Elsőként Tóth Jánost emlegette fel.

– Tóth Jancsi, Totya, minden évben szemlét szerveznek az emlékére, mivel nagyon jó színész volt szintén. Amikor még élt, akkor az Egységben minden este próbák után a társasággal leültünk egy asztalhoz beszélgetni. Egy ilyen alkalom után Jancsi elindult haza, de a Magyar Otthon utcájában nem volt világítás, viszont a biciklirtató, vagy ahogy Jancsi nevezte, a soska, mindig ott volt a sarkon. Valaki, gondolom a fiatalok, elfordították, és úgy rakták le, hogy az az útra került. Ezt nem lehetett látni. Jancsi ahogy elindult, nekiment a bicikliállványnak, és átesett rajta biciklivel. Felkiáltott, hogy jaj, az oldalbordám. Kérdeztük tőle, hogy mi történt. Azt mondja: átestem a soskán. Amikor nálunk volt a Gyöngyösbokréta vagy a színjátszó találkozó, az tíz napig is eltartott. Ilyenkor azt se tudtam, hol a fejem. Mert olyankor főztünk is Icukámmal (Kiss Irénnel, a szerk.). Mikor vége lett a rendezvénynek, akkor mindig azt mondtuk, hogy „Átestünk rajta, mint Totya a soskán.” Ez így bennünk maradt.

Csillogás látszott Edit szemében, ahogy az Egységben töltött éveiről mesélt. Táncolni is tanult és számos csíntelevés áldozata is volt, amire nevetve emlékezik vissza.

– Kátai Tibi. Hát Kátai Tibi, hogy az miket csinált! Ha takarítottuk a színházat, akkor odahívtam magához. És akkor forgatott, tanított engem táncolni. De nem táncoltam egy táncsoportban sem. Mondom, két gyerekem van, mit akarsz velem? Nem baj, tanuld meg, mondta. De a mezőségit szerettem a legjobban. Valahogy az nagyon tetszett. Tibi mindig valamit kitalált. A munkát elosztottuk mindig. Feri a színháztermet, a büfét én csináltam, Magdi pedig az irodát, hogy gyorsabban haladjunk. Amikor mindnyájan megcsináltuk a saját munkánkat, az udvart és az utcát is kitakarítottuk, amikor végeztünk, akkor leülünk kávézni és beszélgetni. Én épp a büfében voltam, amikor hívott Lepár Feri, hogy menjek a színpadra, nézzem meg, mit hagytak ott. A színpadnál egy selyem sárga anyag volt felrakva hátul. Amikor bementem, előtte állt Tibi a 12 fokos létrán. Kezében fogott valami nyilat, a fején pedig egy paróka volt. Mondom, Tibi, te nem vagy normális! Ilyeneket csinált, ha sírtál bánatodban, utána biztos, hogy egy percre rá már nevetél, mert állandóan valamit kitalált. Nagyon jó koreográfus volt, és fantasztikus barát. Csak elment Magyarországra. Itt hagyott bennünket.

Kovács Laura

... összekovácsol egy közösséget és megmutatja, hogy az önzetlenség mire képes

Interjú Tóth Hunorral, az Egység egykori koreográfusával, színjátszójával

Tóth Hunort körülbelül tíz éve ismerem, talán kicsit több is, de nem Kikindáról, kicsit Adáról – ugyanis Rita, a felesége adatai, aki a férjemnek gyermekkori barátja –, de mindinkább már Sopronból. Szimpatikus, minden lében kanál, mindig mosolygós, jókedvű és bőbeszédű – ezekkel a jellemzőkkel tudnám illetni. A Tóth házaspárnak két gyermeke van, Bence és Luca, és mondhatom, egyik sem esett messze a fájától.

Hogy jött az életedbe az Egység és a színjátszó csoport?

– Hétéves koromban kezdtem járni az Egység Művelődési Egyesületbe mint kis citerás. Ez, ha emlékeim nem csalnak, 1986-ban kezdődött. Majd harmadik osztályos koromban kezdtem próbálgatni szárnyaimat a színészet téren is. Mivel már így két dologgal foglalkoztam, a néptáncolás jóval később lépett színre az életembe.

– Koreográfus is voltál az Egységben és amatőr színjátszó is. Mit adott a személyiségedhez, az életedhez a színpad? Hasznosítottad-e az élet más területén? És hasznosítod-e jelenleg ezt a tudást?

– A színházi lét, az egy csoda! Az volt, és most is az számomra. Emlékszem, édesapámékkal mindig szép ruhában mentünk színházba. Egyszer megkérdeztem, miért. Erre csak annyit mondott: mert a színház a művészetek temploma. Tiszteljük meg egymást. A színházat illő ruhával, az előadókat pedig tapsal díjazzuk. Talán így kezdődött el. Alázat a művészetek felé! Ma is úgy gondolom, hogy a személyiségemet ez nagyban befolyásolta. Legyen kicsi vagy nagy, szóló vagy együttes előadás, az amatőrizmus mint az idő értékes és tartalmas eltöltése, ezt jelenti

számomra az életben. Rengeteg ember dolgozott és dolgozik a háttérben most is. Ezért is gondolom azt, hogy az amatőr világ nem sokkal különbözik a profittól. Talán az önkéntes munkavállalások többet érnek, mert összekovácsol egy közösséget és megmutatja, hogy az önzetlenség mire képes. A színpad közösségi emberré tett engem, és tesz mindenkit, legalábbis szerintem. Jó benne szeretni és szeretve lenni. Mikor előadást nézek, szeretve érzem magam, ha pedig színpadon voltam, vagyok, mindent megtettem és megteszek, hogy a közönség legyen szeretve. Az amatőrként szerzett tudást talán azért nem érzem, hogy kamatoztattam az élet más területén, mert valószínűleg nem is vettem észre, hogy mikor tettem meg. Egy biztos, könnyen építke ki kapcsolatot bárkivel, és ennek köszönhetően mindig van olyan ember, akit érdekel egy adott projektről alkotott véleményem, megjegyzésem, észrevételem vagy épp tanácsom.

– A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján, Muzslyán 2009-ben színészi díjban részesültél. Jól tudom? Hogy emlékszel erre vissza?

– Igen, ez Az amerikai álom előadásért volt. A legjobb férfi mellékszereplő díj volt. Nagyon kedves volt számomra, és akkor még nem is tudtam, hogy mi fog rám várni 2010-ben Szilágyin. Számomra Lepár Ferenc rendezésében az Édes fiaim című előadás volt a legkatarikusabb. Ott valahogy összegződött minden addigi érzélem és tudás bennem, és nagyon jól éreztem magam a színpadon. Nekem az volt a csúcspont, az volt a nagybetűs előadás. És az ott kapott színészi különdíj igazán nagy megtiszteltetés volt számomra. Mérheterlenül büszke voltam a társulatra, és tudom, nélkülük én sem kaptam volna ilyen díjat. Most is csak köszönni tudom mindenkinek!

– Hol tart az életed most? Merre sodort Kikindáról a sors?

– Sopronban élek feleségemmel, Ritával. Van egy aranyos Bence fiunk, aki kilenc éves és egy huncut Luca lányunk, aki ötéves. Úgy látom, mindketten örökölték művészi hajlamot mindkét oldalról, és kíváncsian várom az alkalmakat, mikor csillogtatják meg tehetségüket. A fiunk már mutatott olyan színpadi jelenléteket egy iskolai évvizsga műsoron, hogy magunk is elcsodálkoztunk rajta.

– Nagyon közvetlen, bőbeszédű embernek ismertelek meg. Mindig így volt ez?

– Jót mosolyogtam most magamban. Igen, ez így volt és most is így van, bár mostanában nagyon figyelek arra, hogy más is szóhoz jusson, de ha a családommal vagyok, akkor az apraja még engem is felülmúl e téren. Mindent összevetve, úgy érzem, nem változtam sokat, viszont van egy hatalmas időbeli, legalább tízéves kiesés a művészi tevékenységeimre.

Kikindán zenéltem, színészkedtem, néptáncoltam, most Sopronban hobbi szinten az otthonom falai között zenélgetek, tavaly újra elkezdtem néptáncolni, valamint egy felkérésre, egy táncszínházas produkcióban részt vettem némi szöveggel, verssel mint színész, és nagyon furcsa érzés volt. Egyik pillanatról a másikra olyan érzések törtek fel bennem, amelyekről már azt hittem, nem is léteznek. Szóval olyan vagyok, mint régen, csak egy kicsit rozsdásabb. Remélem, sikerül magamon csiszolni annyit, hogy valamit még kihozassak magamból.

– Ha találkozhatnál azzal a fiatalkori önmagaddal, amikor még Kikindán éltél, mit mondanál neki?

– Semmit. Hiszen ez időutazás lenne. Bármit mondanék neki, azzal megváltoztatnám az akkori éneket, és lehet elrontanék vele valamit. Ez pont így volt jó, ahogy volt.

– Mi jut eszedbe az alábbi szavakról?

– Színház: a művészetek temploma.

– Otthon: egyre közelebb és mégis távol van.

– Nagykikinda: életem legszebb éveit töltöttem ott.

– Siker: tapsviharban állni, és élvezni a közösen eltöltött értékes idő – beszélgetések, vitatkozások, koránkelések, fáradt testek és elmék munkájának – gyümölcsét. Közösségi öröm!

– Kudarc: gyermekkoromban egy előadáson annyira izgultam, hogy elfelejtettem a szöveget. Hiába sűgött Tóth János, a rendező, nekem sípolt a fülem és nem hallottam semmit. Most már csak mosolygok rajta, de akkor nagyon bántott.

Virág Kiss Anita

Portugál

Kedden este a temerini Szirmai Károly Művelődési Egyesület Jáccunk Trupp társulata mutatkozott be

Kedden este tovább gördült a Találkozó kereke és a temerini Szirmai Károly Művelődési Egyesület Jáccunk Trupp társulata Egressy Zoltán *Portugál* című drámájával mutatkozott be.

A produkciót az **László Sándor** rendezte, aki ezt az előadást – valamivel több mint tíz évvel ezelőtt – egyszer már színpadra állította az Újvidéki Színházban.

– Ezt a művet az egyik legjobb kortárs magyar darabnak tartom. Az íróról azt gondolom, hogy nincs, amit ne tudna az életéről, a vidéki létről, az emberi karakterekről. A társulat kivánsága volt, hogy ezt a művet készítsük el, mert ők is szeretik, és közös megegyezéssel döntöttünk mellette, ugyanis nagyon jó karakterek vannak benne, nagyon jó lehetőségeket rejt a színészi játékra. Azt gondolom, hogy mindegyik színész a maga módján, illetve a maga képességeihez mérten maximálisan meg tudja mutatni magát, ki tud teljesedni, és lubickolhat is a szerepében. A színészek szerették a próbafolyamatot, igaz, hogy nehéz volt, mert rövid időnk volt a felkészülésre, de összekovácsolódtunk.

– *Mennyi időt vett igénybe a próbafolyamat?*

– A felkészülés két és fél hónapot vett igénybe, de ehhez azért tudnunk kell azt is, hogy a legtöbb amatőr színésszel csak hétvégén próbálhatunk, mert mindenki máshova jár iskolába, mindenki dolgozik, tehát elfoglaltak, nem úgy, mint a profik, akik napon-ta kétszer próbálnak, és másfél hónap alatt készítik el egy produkciót. Általában három-négy hónap szükséges a teljes felkészüléshez, de mi már nem először dolgoztunk együtt, öt-hat éve ismerjük egymást, ők vállalták ezt a megfeszített tempót, és én ennek nagyon örülök, mert újra felfedezhettem magamnak ezt a darabot, újra örülhettem annak, hogy a színészek is felfedezhetik, és élvezhetik a játékot.

– *A Portugálnak van-e üzenete a mai kor vonatkozásában?*

– Természetesen, hogyne lenne üzenete. A mi tájainkról már lassan mindenki elvágyódik, illetve el is ment. Én ebben személy szerint nem hiszek, és abban sem, hogy máshol kolbászból lenne a kerítés. Másod-

szorban nem hiszem, hogy ott egyenlő partnerként kezelnének bennünket. Én abban hiszek, hogy nem a jólét az, ami a boldogságot meg tudja adni, de megértem azt is, aki elmegy, mert hosszú évek óta nagy az elszegényedés, nagyon nagy a munkanélküliség, illetve a folyamatos létbizonytalanság ott lebeg a fejünk fölött. Sajnos ezt nem mindenki tudja itthonmaradással kezelni.

Masnit, a női főszereplőt **Sziveri Éva** testesítette meg.

– Úgy érzem, hogy kisebb nehézségeim adódtak a munka során, mert Masninak nagyon sok arcát kell megmutatni a színpadon, és emiatt nehéz megformálni. Mindemellett rengeteg érzélem öleli körül az egész történetet. Masnit láthatjuk talpraesett nőként, szerelmi csalódásban szenvedő nőként, teljesen összetörten, ziláltan is, és úgy gondolom, hogy ezeket az érzelmeket nagyon nehéz a színpadon állítani és megformálni.

Óvári Dániel Bece szerepét alakította.

– Nekem ez volt a debütálásom színészként, előtte soha nem játszottam egy darabban sem. László Sándor hívott fel három hónappal ezelőtt, hogy beugranék-e. Eleinte nem akartam, bizonytalanul éreztem a dolgot, majd úgy döntöttem, hogy kipróbálom magam ebben is. A próba folyamatát nagyon élveztem, ugye a szöveggönyv első fellapozásától kezdve a kész darabon át az egész munkafolyamatot megismerhettem, új embereket ismerhettem meg, és némi pluszt is adott az életemhez, különösen az önbizalom területén. Beszippantott ez a világ, és várom, hogy milyen lesz a folytatás.

Vidács Hajnalka

2024. április 10., szerda

Ma a Találkozó színpadán

Egyszer lesz, de kétféle van

Egyszer lesz Nagyikindán Meseország, amelynek polgárai saját erőből küzdötték fel magukat. Nem fogadtak el segítséget, nem nyújtottak nekik támaszt, most mégis itt vannak, bérük a közönség szimpátiája. Mindez nem tréfádolog, ahogy az alkohol sem az, és mi nem is tréfálkozunk, kivéve persze, ha a szajáni csoport tagjaként érkezünk, mert akkor bő fél óra erejéig még ez is meg van engedve.

KEX, Zenta

Nem azért készítünk színdarabot, hogy díjat nyerjünk. Saját örömeinkre csináljuk, és ha a közönségnek is tetszik, az a legnagyobb elismerés. Szándékosan nem veszünk igénybe profi segítséget, mert a hibáinkból is tudunk tanulni.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2023 – A zsűri rendezői különdíjat adományoznak Döme Zoltánnak, a zentai KEX társulat művészeti vezetőjének.

A KEX bemutatja:

Döme Zoltán - Bimbó és a Kex: *Kétszer volt, hol nem van...* (40')
Szatirikus vígjáték

Rendezte: Döme Zoltán - Bimbó

A rendező munkatársai: KEX

Szereplők:

Piroska – Rákóczi Anita
E.U. biztos – Piros Bálint
Lompi, a farkas – Fendrik Zsolt
Hamupipó – Ciganović Larisa
Vadász – Pásztor Dániel
Hófehér – Rekovics Réka
Mesélő – Bimbó

Ady Endre Művelődési Egyesület, Szaján

A háború utáni igazi művelődési élet és a színjátszás 1947 derekán kezdte újra szárnynyújtogatását Szajánban. Tulajdonképpen 1948-tól indult be folyamatos munkája, miután felsőbb (járási) utasításra március 3-án megalakult a ma is tevékenykedő Ady Endre Művelődési Egyesület. Színjátszó csoportunk azóta, kisebb kihagyásokkal ugyan, de működik.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2013 – Garay Béla-díj a közösségteremtő tevékenységért, valamint a diákszűri különdíjat is elnyerték *A narancs* című előadásukért.

2017 – A legjobb női mellékszereplőnek járó Magyar Piri-díjat Beszédes Klementina, a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület drámai csoportjának tagja érdemelte ki a *Helén és a tehén* és a *Leszállás Párizsban* című előadásban a Gazdasszony és Judit szerepének megformálásáért.

Az Ady Endre Művelődési Egyesület színjátszó csoportja bemutatja:

Kéri Ferenc: *Az alkohol öl* (35')
Vígjáték

Rendezte: Nagy Aleksz

Súgó: Lévai Elvira

Szereplők:

Aladár – Lipinszki Aleksandar
Lenke – Mészáros Evelin
Fülöp István – Benyócki Attila
Mama – Bobojcev Réka
Virág Klári – Deák Dorina
Virág Ödön – Kószó Henrik

Hagymaszagba burkolt sorsdrámák és színészavatás

A temerini Szirmai Károly Művelődési Egyesület Jáccunk Trupp *Portugál* című előadásának zsűrizése

Az előadást László Sándor rendezte, a szemle közönsége a röprízt láthatta, ugyanis a bemutatót tegnap, április 8-án tartották a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület színpadán.

Virág Kiss Anita és Sutus Áron is helyet foglaltak a zsűri és az alkotók körében. Az este Anita moderálta a beszélgetés. Régi ismerősként, barátként köszöntötte a társulatot, majd teret nyitott a zsűrizésnek, amit Magyar Zsófia kezdett.

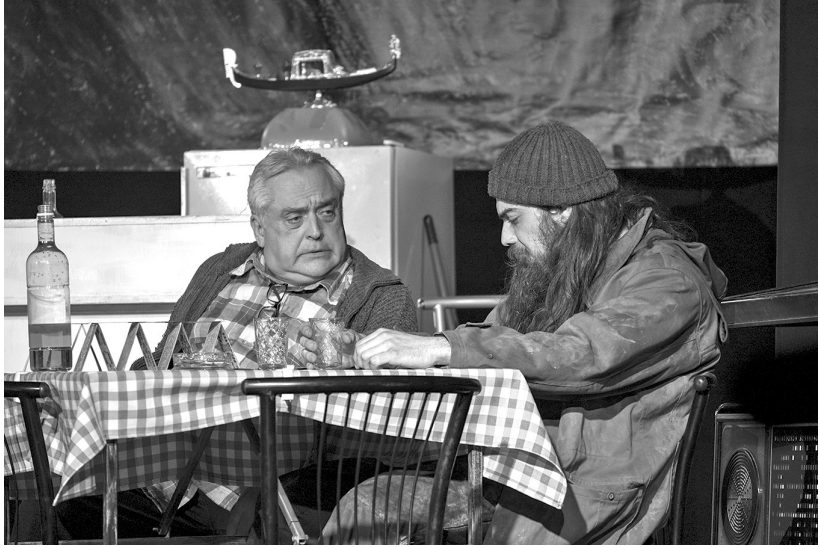
„Szeretnék gratulálni, és megköszönni a ma esti élményt, ugyanis magasra tettétek a lécet, mindannyiunk nevében mondom. Nagyon tetszik az alaphangulata az előadásnak. Oké, hogy szórakozunk, nevetünk, de végig érzem, hogy mindenkinek megvan a saját személyes kis tragédiája, de nem nyomjátok le a torkomon. Érzem, de ettől még tudok szórakozni. Persze Jucikán (Nemes Edina – a szerk.) is nevetünk, de neki is szomorú sorsa van. Kiemelném a színpadi jelenléteket, végig fenn vannak tartva, de senki nem vonja el a figyelmet senkiről. Mátén (Sátánt Zelenka Máté alakította – a szerk.) a legelején éreztem, hogy ott van, alig van szövege, és mégis folyamatosan figyelünk rá. Színészi hálás feladat a darabválasztás, mert minden karakternek megvan a maga története, szösszenete, nem lóg ki senki, legyen bármennyi szövege. Nincs egy vagy két főszerep, mindenkiből vihetek haza egy picit.”

Majd egyesével dicsért egy-egy alakítást, és tett ajánlatokat a továbbcsiszolásra.

„Jó a városi legény (Becét alakító Óvár Dániel – a szerk.) bejövetele. Bejössz, és rögtön tudom, hogy kilógsz a sorból. Nem csinálsz semmit, de azzal az energiával ahogy megérkezel, tudom, mi a helyzet. Masninál (Sziveri Éva – a szerk.) picit színesíteném azzal, hogy amikor belépsz, és itt a városi fiú, akkor szerintem ne tudd előre, hogy itt van. Amikor bejössz, szeretném látni az arcodon, hogy milyen hatással van rád ez a férfi. Retekhez (Samu Dávid – a szerk.) is csak annyit fűznék, hogy jó az energiád, nagyon veszélyes tudsz lenni, rengeteg váltásod van, de amikor ott van Masni, lehetsz még prasnnyább, a fenékre csapás is lehet még mocskosabb. Ugyanis változik az ember vérmérséklete, amikor ott a csaj vele egy térben. Valamint amikor elbújsz a tőparton, hiányzik egy másodperc, amikor eldöntöd, hogy el fogsz bújni és kilesed őket, és megtalálod a törölközőiket. A Portugália monológáról... (Becé monológja – Óvári Dániel – a szerk.) Látom, érted miről beszélsz, megvan a szenvedély, amit Portugália iránt érez a karakter, látod magad előtt az életet, de elbírnék több váltást benne. Valahol viheted picit lejjebb, majd megint robbanjon ki belőled! A ti kettősötöknél (Masni és Becé – a szerk.), amikor Masni arról beszél, hogy szeretné, ha valaki csak őt szeretné, akkor azt szeretném, ha neki beszélhél. Ha simogatod a nyakát, akkor ne akard nekem megmutatni a szemedet, ami történik benned, szólhat neki, annyit elbírok. Az első csókhoz írtam, hogy utána szeretném látni, hogy picit hevesebb lesz a hangulat köztetek. Jól esne arra egy reakció, gyönyörű, ami utána történik, de picit megilletődés történhet már előtte is, hogy hoppá, akkor eljött a pillanat...”

Dr. Lőrinc Tímea veszi át az értékelést, aki egyetért Zsófi gondolataival a szerelmesek pillanatai tekintetében, majd folytatja egyéb meglátásait. „Ez egy olyan típusú darab, ami a színészek álma. A szöveg szépen építkezik: ahogy kezdenénk egy drámba belemerülni, egy felütéssel már tovább is lendülünk. Ehhez kell

a színészvezetés, de kell színészi munka is, amit ti bőven beletesztetek. Tegnap volt a bemutató, minden, amit hibának írtam fel, az lazulni fog, amikor átveszitek az irányítást a szerepek fölött, amikor már az indok, és nem a csinálás viszi a történetet. Szerettem a fogadóképet. A falra vetített képet, a hagymaszagot. Az íze-szaga színház bevonzza a nézőt. **Sziveri Béla** (a darabban a kocsmáros – a szerk.), amit láttam ma öntől, azt gondoltam, hogy ön profi! Mindent, amit csinált, tisztán értettem. Ahogy a végén történnek a humoros jelenetek, de közben te (Masni, azaz Sziveri Éva – a szerk.) ott vagy hagyva, a jelenléd megcsinálta a gombócot a torkomban. Miközben nevettem, néha-néha rád pillantottam, annyira odavonzottad a figyelmemet.”

Tovább sorolja a szép és erős pillanatokat, mind színészi, mind rendezői megoldásokat. Kitér az izgalmas zeneválasztásra, mennyire jól megtámogatja a történetet.

Brestyánszki Boros Rozi zárja a zsűrizést, aki szintén elragadtatásának ad hangot. „Temerinben olyan dolog történik, ami nagyon ritka és nagyon értékes. Nagyon szeretitek, amit csináltok, de nem csak szeretitek, ez egyfajta szolgálat az élvezeten felül, hittel vagytok jelen. Szeretem, amikor előadások hagynak számomra racionális rejtélyt, nem akarok mindent aggyal megfejteni. A komolyzenédet (szól a Csipeszt alakító **Varga Flórián**hoz – a szerk.) például. Te vagy a legidiótább alak benne, és nagyon szép.” Az alakításokon kívül dicséri a zeneválasztást és az emblemikus festménylátványelemeket, melyeket **Szabó Dianna**, festő szakos akadémista készített a előadás számára, tudjuk meg Zelenka Mátétól és László Sándor rendezőtől.

Közben kitér néhány kevésbe szerencsés megoldásra.

„A tóparti három jelenetnél éreztem azt, hogy kérdezz-felelek van. Ráültök egymás ritmusára, tempójára, s itt meg kéne keresni minden jelenetben minden karakter maga igazságát. A csocsózásban

nem szeretem, hogy mintha csocsóztok. Ha a bort tényleg isszátok, akkor a csocsót se csak úgy dobálom: menjen előben! Sokszor van az, hogy a mondat elhangzik, a vége lerakva, kezdem az újat. De ezek a kákán a csomót dolgok, mert nagyon klassz előadást csináltatok... Imádom, amikor nagyon pici játékból derülnek ki nagy dolgok. Az indián nyár alatt pl. egy tekintet, kinézek, és vissza. S abban benne volt az egész életed (**Sziveri Bélához** intézett szavak – a szerk.). Mindenki történetében voltak ilyen pici pillanatok, amik nagyon beszédesek voltak. Mindig meg tudjátok ugrani az előző évit, ami csodás!”

László Sándor – akit már mi, Sűgósok is Tánár Úrnak hívunk, ugyanis a Művészeti Akadémia színézmesterség tanára, de iskolai keretek között, formálisan bennünket nem is tanított, ugyanakkor találkozóóról találkozóóra tanulunk tőle mindannyian – a tegnap este debütált Óvári Daniról ejtett pár gondolatot. „Volt néhány apró észrevétel Becével kapcsolatban. Dani életében először játszik előadásban. Soha nem színészkedett. Bár híres amatőr színészek voltak a nagyszülei, de ő egy énekes srác, volt színpadon, de az egy más szakma. Ezek a hibák kijavíthatók, de nem egy ilyen rövid próbafolyamat alatt. Hálásak voltunk, hogy elvállalta ezt a szerepet. Biztos vagyok benne, hogy ő már nem szabadul, ezt tudja, s ki fogjuk javítani ezeket az apró dolgokat. Ami pedig a csapatra vonatkozik, olyan rövid idő alatt készült a produkció, hogy ez bárkinek a dicséretére válna. Az ő becsületükre mondom, hogy nagy dolog ez, amikor ilyen összsűritett időben képesek voltak arra, hogy ezt így megcsinálják. Állítom, hogy profikkal sem könnyebb dolgozni bizonyos szempontból. Más a két dolog, de nagy dolgot csináltak azzal, hogy ilyen rövid idő alatt megoldották ezeket a szerepeket.”

Nagy Karina

Holnap a Találkozó színpadán

...és mégis megbotlik

Mindenki a saját szerencsésjének kovácsa – hogy ezt tudván mégis miért kell lovat lopni, villákba betörni, vagy kényszerű orvosi vizsgálatot végezni egy betegen, arról lövésünk sincs. A tóbai, a kupuszinaí és a csonoplyai együttes viszont már képen van a problémát illetően, ezért is hoznak a Találkozóra bohózatot, vígjátékot és népszínművet. Gyűljünk köréjük, valamit biztos tudnak!

Április 11., csütörtök, 15 óra

A csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportja

Hámori István Péter: *Azt mondták, a villa üres* (110')

Bohózat két felvonásban

Rendezte: Bosnyák Annamária

Az előadásról: Hámori István Péter bohózatában Sperhakni, a betörő egy dátumon alapuló félreértés miatt rosszkor jelenik meg az üresnek vélt villában. Szerencsétlenségére a villa összes női lakójával találkozik, ezáltal komikusabbnál komikusabb helyzetekbe bonyolódik, mindig más személynek adva ki magát, a hön áhított nyakék megszerzéséért. Ahány nő, annyi szerep. Mindenki mást akar tőle. Ha kíváncsiak arra, hogy nyakéket, szerelmes szívet vagy tapasztalatot szerezz-e a végén drága tolvajunk, tartsanak velünk!

Április 11., csütörtök, 17.30

Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Tóba

Az egyesület színjátszó csoportja

László Miklós: *Szegény Fehérvári* (50')

Vígjáték

Rendezte: Lackó Farkas Erzsébet

Az előadásról: Fehérvári különös módszert választ Turmájerné elcsábítására. Emiatt arra kényszerül,

hogy orvosi vizsgálatot végezzen egy betegen. A bonyodalmak akkor kezdődnek, amikor a helyzet kihasználásával a vadászból üzött vad lesz.

Április 11., csütörtök, 20 óra

Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Kupuszina Sturcz József színjátszó csoport

Csepreghy Ferenc – Sulhóf József: *Sárga csikó* (110')

Népszínmű

Rendezte: Molnár József

Az előadásról: A gyilkosságért tizenöt évet ült Csorba Márton a faluja felé közeledik egy kölcsönvett sárga csikón. Útközben kimentti a megáradt Dunából Bakaj Erzsikét, a módos Bakaj András lányát, akit nem mellesleg épp Laci fia a napokban készül feleségül venni. Az elfeledett és váratlanul felbukkanó apa múltja elválasztja Lacit a mátkájától. A fitaleMBER felismeri, hogy megbélyegzettként nem méltó a szeretett lányhoz. Közben a „lopott” csikó esete is tovább bonyolítja a dolgokat. Laci végső elkeseredésében betyárnak áll. Közben kiderül, hogy nem Csorba Márton követte el a gyilkosságot, hanem a tekintélyes zsírosparaszttá konszolidálódott Bakaj András keze lehet a dologban. Csorba Márton gyermeke boldogsága érdekében lemond arról, hogy bosszút álljon a rajta esett igazságtalanságért, és békét köt Bakaj Andrassal.

A csonoplyai Mindenszentek Plébánia
IFJÚSÁGI csoportja
bemutatja
Hámori István Péter
Azt mondták, a villa üres
Bohózat két felvonásban
Szereplők:
Vaszlóvity Vanessza Bosnyák Annamária
Gardil Roland
Bosnyák Adél Ádám Mónika
Szélik Brigitta

Rendező: Bosnyák Annamária
Rendezőasszisztens, sűgő: ft. Hajdú László

A TÓBAI PETŐFI SÁNDOR MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET
SZINTÁRSULATA
ELOADJA

László Miklós
**SZEGÉNY
FEHÉRVÁRI C.**
BOHÓZATOT KÉT KÉPBN

SZEREPLŐK:

A PROFESSZOR	IFJ. DETKI ANTAL
A FELESEGE	LACKÓ F. ERZSÉBET
KALOCSAI	ARANYOS DOMINIK
FEHÉRVÁRI	SZÁNTÓ TIVADAR
FIATALEMBER	KISS ZOLTÁN
SZILBERGELDNÉ	NÁNTYI NIKOLETTA
SZOBALÁNY	SIROVICA ERZSÉBET

KELLÉKES: SAMU TIBOR, PALATINUS NÁNDOR
TECHNIKA: KISS ZOLTÁN
DÍSZLETTERVEZŐ: BAKAJ ANDRÁS
SÚGÓ: TÓTH ANNA, BOKOR VIVIEN
RENDEZTE: LACKÓ FARKAS ERZSÉBET

Petőfi Sándor ME Sturcz József Színjátszó Csoport
KUPUSZINA

Csepreghy Ferenc – Sulhóf József
Sárga Csikó
Zenés népszínmű két felvonásban

Rendezte:
Molnár József

Először a színházban

Beléptem az ajtón, és meglepődtem, mennyi szék van, milyen nagy a színpad, el se tudtam képzelni, hogy mennyi ember férhet el ezekben a sorokban. Ilyen volt az, amikor óvodás koromban először átléptem a színház küszöbét.

Leültem, semmit sem láttam, mert magasabbak ültek előttem. Hamarosan kialudtak a fények, és én azt hittem, hogy elment az áram, de ekkor felhangzott a zene és felgördült a függöny. A színészek kiléptek a színpadra. Sikerült úgy elhelyezkednem, hogy lássam őket. Mindenki tapsolt majd pedig kezdődött a műsor. Nagyon izgalmas és nevetéses volt, előben még soha nem láttam ilyet. Egész idő alatt mosolyogtam. Időnként hátrnéztem, minden ülőhely foglalt volt. Ennyi embert még nem láttam egy helyen.

Sajnos, minden, ami jó, gyorsan véget ér, így ez a műsor is gyorsan befejeződött. Tapsoltunk, a színészek meghajoltak, amit csak részben láttam, mert az előttem ülők felálltak. A fények kialudtak, a falon lévő lámpák pedig felgyúltak, ami azt jelentette, hogy indulunk haza. Még mindig kavarogtak a gondolatok a fejemben, és elhatároztam, hogy ezután minden alkalommal eljövök, ha csak lehet.

Szűcs Krisztián 6/2

Fejős Klára Általános Iskola, Nagyikinda

Maróti Zoltán VIII2
Fejős Klára Á.I.Nagyikinda

Én, a néző

Ülök a sorban és bámulok.
A színpad még üresen tátong.
Színészek sehol,
De a zene már halkán szól.

Türelmetlenül várom,
Hogy milyen lesz a mai álom.
Mert a színész a legnagyobb varázsló
Kivel a néző is álmodozó.

Telik a nézőtér,
Jönnek a nézők,
Mindenki izgatott,
Várja a varázslatot.

Felgördül a függöny
Kigyúlnak a fények,
Kijönnek a színészek
Mondják a szöveget.

Ámulok a játékon,
Ilyet ritkán látok.
Már kész?
Hogy hosszabb legyen,
Behunyom a szemem.

Maróti Valentina 6/2

Fejős Klára Általános Iskola,
Nagyikinda

Kanalas Petra (6)
Mi örömrünk óvoda, Nagyikinda

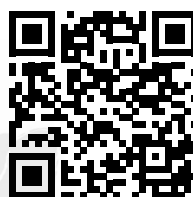
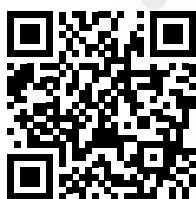
A tavalyi topolyai szemlén a fiatalok az online térbe költöztették a Találkozót. Az előzéseknek nagy sikere volt, kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Ezt a kikindai fiatalok idén továbbfejlesztették egy plusz k-val: idén kulisszaTi(k)Tokokat láthatunk. 😊

Király Annamária

Király Annamária vagyok, életem szerves részét képezi az „Egység” Művelődési Egyesület, ahol mindig otthonra találok és mindig hazajövök, amikor megérkezem. Jövőre lesz harminc éve annak, hogy egyesületünk tagjává váltam, és különböző osztályok működésének köszönhetően, különböző korosztályokkal, családi hangulat jellemzi a mi „magyar otthonunkat”. Színész csoportban kezdtem el tevékenykedni, de hamar rájöttem, hogy a költészet iránt érzek nagy érdeklődést, így a szavalás szeretete a mai napig is fogva tart, és a hímző csoport is meghatározó szerepet játszik az életemben. Természetesen a gyermekeim is itt cseperedtek fel (főleg amióta férjem is itt dolgozik). Küldetés, barátság, elhivatottság, kitartás, életforma, ami jellemez bennünket itt az Egységben, hogy fenntartsuk, ápoljuk anyanyelvünket, kultúránkat, hagyományainkat.

**Szardán vajon
mi vár rátok?**

**A temerini
vallomás**

A XXVIII. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozi

dramaturg

Azt kérték, írjak egy rövid, motiváló életrajzot, de én arról tudok írni, hogy engem mi motivál. Középkor voltam, amikor emlékeim szerint először jártam színházban. Szabadtéri előadás volt, és az egyik színész méteres közelségből nézett szembe velem. Talán Árok Feri volt, már nem emlékszem. A színház élményére azonban igen. És nem sokkal később, nagyjából hónapok múlva, már magam is rendeztem, színházat akartam csinálni. Azt is tettem. Mintha tudtam volna, hogyan kell. Ma sem tudom. Pedig huszonnégy éve ez a hivatásom is. Voltam közönszervező, művészeti titkár, rendezőasszisztens, díszletasszisztens, plakáttervező, kellégyártó grafikus, webmester, dramaturg, írtam cikkeket, esszéket, könyveket, színháztörténetet, drámákat, sőt, egy kézikönyvet is arról, hogyan kell színházat csinálni. Pedig nem tudom. Annyit tudok, a jó színházcsináláshoz kíváncsiság, alázat, bizalom, szorgalom és szeretet kell. Mindezt nagykanállal kapom Közöttetek, ahová idén tizenegyedszer hívtak vissza zsűrizni. És engem ez motivál, ez a kivételes erejű közösségi alkotás, aminek itt, az Amatőr Színjátszók Szemléjén lehetek tanúja és részese. Köszönöm!

Dr. Lőrinc Tímea

az Újvidéki Művészeti Akadémia beszédtanára, Pataki-gyűrű díjas színész

Lőrinc Tímea vagyok. 1990. december 28-án születtem Zentán. Gyermekként Kanizsán éltem szüleimmel és testvéremmel.

2009-ben felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakára, László Sándor és Balázs Áron osztályába. 2014-ben, a mesteri diplomám megszerzésével párhuzamosan a Zentai Magyar Kamaraszínházban kaptam munkalehetőséget. Nyolc évig dolgoztam színészként ebben az intézményben. Legjelentősebb szerepeimnek a Mezei Kinga által rendezett *Május van, tisztelt úr!* című előadásban megformált női alakokat tartom, melyekért Pataki-gyűrűre jelöltek. Szívemhez közel álló szerepek továbbá: a *Liliom* Marikája, Gion Nándor Aran-

kája, a *Bor Amálja*, a fogadósnő Mirandolinája, *Az édig érő fa* boszorkánya, *A sok hűhó semmiért* Beatricéje, a *Hullámtörés* Besse, melynek megformálásáért 2017 őszén elnyertem a Pataki-gyűrű-díjat, valamint az egyetemisták által odaítélt 10-es díjat. A becsei Befemón Fesztiválon különdíjjal jutalmazták a szerep megformálásom. A Versünnep Fesztiválon kétszer mérettetem meg magam. Első alkalommal, 2014-ben különdíjas lettem, 2016-ban pedig Sziveri János Társastervezésével sikerült elnyernem a fődíjat.

Eddigi pályafutásomat végigkísérte a fiatalokkal való foglalkozás. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók szemléjével történő találkozásaim is ezeknek a munkáknak köszönhetően jöhettek létre.

Doktori tanulmányaimat 2019-ben kezdtem meg. 2021 szeptemberében, közvetlenül a kisfiam megszületése előtt, elkészítettem a diploma-előadásomat, majd 2023-ban a disszertációm átadását követően, június 15-én doktori (DLA) címet szereztem.

2022 óta az Újvidéki Művészeti Akadémia művészi beszédtanára vagyok. Feladatomnak érzem, hogy a színészhallgatóknak minden olyan szakmai tapasztalatot, gondolatot átadjam, melyekben jómagam hiszek, melyek mentén én is dolgozom, ha színházról, ha előadóművészetről van szó.

Magyar Zsófia

színész

Magyar Zsófia vagyok. 1998. december 25-én születtem, Óbecsén. Gimnáziumi tanulmányaim után 2017 júniusában felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia Dráma Tanszékének Magyar Nyelvű Színésztagozatára, László Sándor osztályvezető tanár és Balázs Áron tanársegéd osztályába.

Ezt megelőzően standard- és latintáncosként, szavalóként, verses-zenés összeállításokban, drámatáborok folyamán létrehozott amatőr előadásokban léptem színpadra. Több évig dolgoztam koreográfusként az óbecsei Petőfi Sándor Magyar Kultúrkörben.

2019-től minden nyáron egyhetes foglalkozást tartok gyermekeknek szintén Óbecsén.

2020 szeptemberétől a szabadkai Népszínház Magyar Társulatához szerződtem, azóta is Szabadkán élek. Dolgozom, jógázom, biciklizek, olvasok.

2022-ben léptem át először a Palicsi Színjátszók Grund küszöbét, az akkor készülő előadás koreográfusként. És ottmaradtam. Most alsós diákokkal foglalkozom, játszom, nevetek, töltődöm.

NÉPDALKÓRUS

Az ötvenes években az egyik legfőbb és legaktívabb alkotások között szerepelt az énekkar. Különösen jelentős sikereket ért el Palusek Béla karmester vezetése alatt. 1956-ban részt vettek a tartományi énekkarok szemléljén. A hatvanas évek elején Rácz Jenő, az Önkéntes Tűzoltók Zenekarának vezetője vette át az Egység énekkarának irányítását.

A kilencvenes évek közepén újra megalakult az énekkar, Ösziróza asszonykórus néven, melynek vezetője Nyári Mária lett. Majd a későbbiekben a kórust vezette: Lábadai Etel és Varga Rozália. Megalakulásuktól kezdve sikereket értek el hazai és külföldi fellépéseiken. Rendszeresen részt vesznek a Durindón, jó kapcsolatot ápolnak a nagykikindai nyugdíjas kórusokkal, és együttesen szokták meglátogatni a Gerontológiai Központot. Gyakran látogatnak és fellépnek Galgahévízen, Soltvadkerten. Házigazdái a Nemzetközi Kórusok Találkozójának, amelyet az Egység Művelődési Egyesület keretében évről évre megszerveznek, ilyenkor több mint száz vendéget fogadnak Magyarországról és Romániából is.

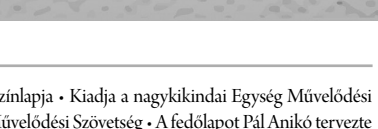
VIOLA KÉZIMUNKA CSOPORT

A kétezres évek elején Varga Rozália vezetésével alakult meg a kézimunka csoport az Egység Művelődési Egyesület keretén belül. A csoport tagjai rendszeresen mutatják be munkáikat hazai közönségnek, valamint Vajdaság több településén és külföldön is. Számos díjat nyertek, és serlegeik díszítik polcaikat.

Tóth Jolán, a csoport tagja elvégezte a Vajdasági Magyar Folklor-központ tanfolyamát, így munkái számos vajdasági és magyarországi településen ismertek és elismertek. A tanfolyam során a résztvevők új szakmát sajátítottak el, hiszen a hagyományos mesterségek gyakorlásához szükség van a technikák elsajátítására, valamint anyagismeretre és kézügyességre fejlesztésére.

2023-ban házigazdái voltak a 24. Nemzetközi Kézimunka Kiállításnak.

A Viola kézimunka csoport évente két alkalommal teadélután szervez az Egység épületében, ahol kézimunkákkal foglalkozó barátaitak hívják meg. A csoport jelenlegi vezetője Kiss Irén.

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXVIII. Találkozójának színlapja • Kiadja a nagykikindai Egység Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Mészáros Júlia munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita és Csuvárdity Tamara • Munkatársak: Bosznai Sára, Csuvárdity Tamara, Hernyák Zsóka, Kormányos Katona Gyöngyi, Kovács Laura, Molnár Emese, Nagy Karina, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Tóth Ramóna, Vidács Hajnalka, Virág Kiss Anita • Korrektor: Szeles Réka • A rendezvény megőrkítéséért felel: Kakuzsi Elvira • 2024 április, Nagykikinda

